

Những ánh Sao đêm

Những ngày cúp điện, tôi và bà nội ra ngoài sân nằm chơi. Bà tôi thì nằm hát nghêu ngao những bài hát bà thuộc từ những ngày bà còn làm đồng áng với các thiếu nữ trong làng. Còn tôi, tôi nhìn những ánh sao trời nhấp nháy như đang trò chuyện, ánh sao này sáng hơn ánh sao kia, như tranh giành nhau sự chú ý và những lời tâm tình của tôi. Mỗi ánh sao có một tâm sự khác biệt và qua năm tháng những tâm sự đó cứ chồng chất và đến lúc nặng quá ngôi sao rơi xuống làm thành những ngôi sao x(t cho mọi người ước ao những điều thầm kín trong cuộc đời.

Tôi đã tin những điều đó là thật, tôi đã từng mơ ước thật nhiều, và hiểu rằng những mơ ước dù không thành, không phải tại những ánh sao trời rơi xuống đột ngột tôi không nhìn thấy kịp để ước. Những mơ ước không thành, không phải tại người đời bỏ cuộc. Đời sống có những quy luật riêng của nó mà không ai có thể thoát ra được những quy luật đó như sinh tử, vui buồn, đau khổ hạnh phúc, tui nhục đắng cay ...

Kỷ niệm giữa tôi với những ánh sao đêm không chỉ có thế. Năm lên 10 tuổi, tôi, Chi và Hiền, hai người bạn thân nhất của tôi lúc ấy tò mò dỡ lẩn nhau không biết những ánh sao rơi xuống đâu. Hiền tinh nghịch quả quyết: ' Tui biết nè, Chi và Trâm đi theo tui hông? '. Tôi nhìn sang Chi nghi ngờ: ' He he Chi tin Hiền hông dì ' Chi hiền từ : ' Tùy Trâm à, Trâm đi là Chi đi'. Nghe cũng ngờ ngợ, đồng thời có một người bạn gái đi theo, cũng là một cơ hội xem Hiền có biết hơn gì tui hông, ngay tối hôm ấy ăn cơm xong, ba đứa hẹn trước xóm để đi theo Hiền.

Hiền dẫn tui tới đến cổng của trường tiểu học gần nhà, đêm xuống ở đó không một bóng đèn, tôi chợt nghĩ đến ma, nhưng không có dám nói cho Chi nghe. Tôi hỏi Hiền : ' Hiền à, tui mình đợi tới chừng nào? '. Hiền ung dung: ' Thì tối đi nè hai bạn nhìn lên trời khi mà thấy sao rơi xuống đó tui mình cùng chạy về phía đó, chạy riết lượm được thôi mà..!' Sao mà dễ tin đến vậy. Chúng tôi ngồi đợi, muỗi cắn đau dễ sợ nhưng vẫn kiên trì ngồi. Chi lên tiếng, thôi hai bạn đợi nha, Chi phải đi về đó, mẹ Chi không cho đi tối hơn đâu... . Tôi thấy mất đồng minh thì lo lắng rủ Hiền cùng về... Trong lòng không một chút nghi ngờ gì về lòng tốt của Hiền muốn chỉ chỗ sao rơi cho chúng tôi. Bây giờ tôi hiểu, có lẽ tôi sẽ chạy mãi qua những phố phường, những con đường nhưng sẽ không bao giờ tôi thấy được chỗ của những ánh sao rơi. Tôi nhớ Hiền, tôi nhớ Chi, mùa hè độ lửa 75 mỗi chúng tôi theo gia đình di tản một nơi, lúc về lại xóm, nhà Hiền đã ra ngoại quốc, gia đình Chi về quê rồi nghe đâu cũng vượt biên qua Hoa Kỳ rồi. Tôi về thăm lại xóm cuối năm rồi có nghe hàng xóm nhắc Hiền nay đã là Realtor thành công tại Santa Ana. Còn Chi, tôi không nghe xóm nhắc tới. Chúng tôi từng ước mơ sẽ luôn là bạn thân của nhau, nhưng quy luật của cuộc sống, sum họp rồi chia xa, hay hôm ấy sao không rơi cho chúng tôi ước sẽ được mãi mãi bên nhau hả ...

Những ánh sao đêm thật tuyệt vời với tôi. Hồi nhỏ tôi hay ra ban công để học, những đêm trăng sáng, tôi cũng ra vậy nhưng không phải để học, cũng không có ai biết tôi ở đó vì tôi đâu có bật đèn đâu. Tôi ngồi ngắm những ánh sao đêm, ngắm say mê. Sao chưa xẹt nhưng ngồi buồn quá tôi vẫn cứ ước, nhớ có cái nào xẹt đâu đó tôi không thấy kịp điều ước cũng có thể thành sự thật được mà... Tôi suy nghĩ mình nên ước gì trước.

Anh chị tôi ai cũng học giỏi, có tôi là hơi đại hơn mọi người, nhưng thật sự chuyện học tôi không có quan tâm lắm. Lúc đó 15 tuổi, yêu thì quá sớm, nhưng không hiểu tại sao trong đời tôi, tôi cảm thấy cô độc lắm, những ánh sao đêm vẫn như mời mọc, hay là tôi ước có một người bạn thân. Tôi vừa nghĩ qua thì một ánh sáng loé nhanh khiến tôi giật mình, cha mẹ ơi đâu có phải sao xẹt. Má tôi đi kiểm tôi : ' Con lau nhà chưa Trâm, mày học hay làm gì mà tối thui ngoài này\?' Hồng lẽ nói má tôi tôi ngắm sao, tôi lủi thủi đứng đây, thất vọng : ' Con đi đây Má! '. Năm đó tôi được miễn thi lên lớp 10 vì là học sinh giỏi toàn năm lớp 9. Nếu có ba tôi ở nhà tôi hẳn đã đòi ba tôi mua cho tôi một con búp bê thật to, hay cho tôi đi học đàn tranh để thưởng cho sự cố gắng đó của tôi (đâu cố gắng gì đâu, đòi đại, tại thấy anh chị ai thành công gì cũng có quà mà).

Má tôi xem chuyện này bình thường vì má tôi nghĩ tôi không có thể dở hơn được. Tôi đợi hết mùa hè năm ấy, vào tựu trường xem có ma đại nào chịu làm bạn thân của tôi chẳng, tôi được sắp vào lớp đầu tiên của khối 10a1. Bạn bè mới hết, nghe đâu toàn dân giỏi, vào lớp tôi nhìn hết tất cả mọi người bạn, cố nhớ thật rõ mặt cô nào hiền từ nhất, tối về ngắm sao, hỏi sao xem cô đó có thể là bạn thân của tôi không. Đã qua gần nửa năm, tôi vẫn như là một cái bóng trong lớp, ai cũng lo học, hòng ai thêm kết bạn, tôi chán đời, tối đến lại chơi với sao, những ánh sao đêm luôn là những người

bạn trung thành của tôi, khi tôi tìm là có. Nhớ lại tôi bật cười, hay là đã có ánh sao nào xẹt khi tôi vừa nghĩ tới chuyện phải học giỏi hi hi , thôi kệ chưa có bạn thân thôi mà, tôi lại ước, lại trò chuyện với những vì sao sáng nhất, chuyển qua nó thật nhiều tâm sự, để nó nặng hơn , như trong suy nghĩ của tôi , và sẽ rất xuống đúng thời gian tôi đang ước một điều táo bạo nhất trong đời: tôi ước có được người yêu dù không có hiểu rõ yêu là sao và ai mình mới yêu được ... Năm ấy tôi 16 tuổi ...

Những ánh sao đêm không chỉ có ở ngoài đời, những đêm không có sao, tôi buồn, trong lòng tôi vẫn ngự trị những ánh sao đêm quen thuộc tôi từng thấy , dù ngay lúc đó tôi ở trong nhà, trời mưa tầm tã, dù ngay lúc đó, hình ảnh của những người bạn thân thương lúc đó đã xa đang làm tôi nhớ da diết , những ánh sao đêm trong lòng đã giúp tôi đỡ khác khoải hơn .

Lời ước có người yêu vào năm 16 tuổi đã không thành sự thật. Năm 17 tuổi tôi nhận lời mời đi xem phim với một người bạn trai đã cùng tôi viết chung nhật ký một năm trời.. Cảm giác của một sự táo bạo nhiều hơn là của một tình cảm đôi lứa trong tôi trong ngày hôm ấy. Tôi bắt đầu tập nhưng nhớ người bạn đó, mỗi sáng vào học, và mỗi trưa tan học, tôi đều đổi mắt tìm kiếm bạn ấy để trao một lời chào hỏi, một sự quan tâm. Dù không định rõ lòng mình, tôi vẫn mong cái tình yêu từ tình bạn này sống mãi. Tôi luôn có suy nghĩ rằng, lạ trời đừng biến những người con đã thương yêu thành những người thù ghét con vì một lý do nào đó.

Năm ấy tôi học 11, những người bạn trong lớp lập thành nhóm để giúp nhau học, tôi chưa biết nhóm học là có lợi ra sao, nhưng trong lòng thì hớn hờ lắm vì đây là dịp duy nhất để có thời gian kết bạn thân mà. Trong nhóm có một người bạn trai rất mến tôi và quan tâm đặc biệt tới tôi, các bạn khác đồn rằng Hai thích mày đó Trâm. Tôi đâu có nghĩ vậy vì có lần Hai đánh chảnh với tôi dù chưa được hỏi Nè bà Trâm thấy bà dở Toán , tui ráng theo bà giúp bà đó nghe.. Tôi vô tư như một thiên thần.

Bạn là bạn , trong lòng tôi chỉ có nhưng nhớ người bạn trai duy nhất viết nhật ký chung và đi chơi chung mà thôi. Tuy nhiên thấy tôi hay đi chung với Hai, người bạn trai của tôi hiểu lắm, và nghĩ chơi tôi ra không hề nói một tiếng, gặp tôi bạn ấy chỉ còn đôi mắt căm giận, hỏi gì cũng không nói và đi thật nhanh. Tôi buồn lắm. Trái tim trong lồng ngực chứng kiến những cảnh như vậy, không biết đã ra từng mảnh hay đã quá đau đớn mà không còn cảm giác gì với những chuyện xảy ra xung quanh, tôi học xút di, cô đơn hơn, những đêm tôi ghé nhà người bạn trai của tôi đợi anh đi học thêm về để thanh minh, tôi ngồi nhìn lên những ánh sao trời, mong mỗi chờ đợi, một sự bình yên và thanh thản trong lòng mình khi nhìn thấy anh.

Nhưng không anh tránh không gặp tôi. Đến ngay đầu ngõ nhìn thấy tôi là anh quay xe đi chạy thật nhanh. Bây giờ dù đã hơn 20 năm rồi , vậy mà tôi vẫn có những đêm mơ đứng chờ vợ trước nhà anh, đợi anh về, thấy anh tránh tôi, lòng tôi vẫn đau như những lúc đó, trong giấc mơ , tôi chỉ mong được một lần nắm lại bàn tay của anh, chân thành nhìn vào mắt anh và nói với anh rằng: Anh à, em chưa từng có lỗi.

Có phải yêu là phải qua những đớn đau như vậy không? Sau lần đó, tôi đã tự đặt mình trong những suy nghĩ của chính mình hơn là trong những may rủi của cuộc đời tôi cứ vô tình bắt mình chờ đợi. Những ánh sao đêm như hiểu được lòng tôi , cứ mãi thấp sáng và động viên, giúp tôi hiểu đau đớn nào rồi cũng sẽ qua, đừng lập lại lỗi lầm cũ. Tôi nằm một mình nhìn qua cánh cửa sổ phòng, những ánh sao đêm nhấp nháy, to rồi nhỏ dần nhỏ dần, tôi đi vào giấc ngủ với mong ước ngày mai nhưng điều buồn bã sẽ bắt ray rút trong lòng tôi hơn ... một điều tôi hiểu sẽ không có nhưng lòng tôi vẫn tin...vì những ánh sao trời nói tôi vậy mà...

Những ánh sao đêm một lần chứng kiến tôi khóc mất một người bạn thân. Tôi mơ ước trở thành sinh viên của trường đại học Tổng Hợp khoa Anh văn từ những ngày là học sinh lớp 10. Má tôi cho bao nhiêu tiền tôi bỏ ra mua sách văn phạm và truyện tiếng Anh đọc ráo Đến năm tôi thi, thay vì ba môn Văn Sử Anh Văn, bộ giáo dục năm ấy chuyển thành Toán Văn và Anh văn. Phải nói thật là tôi dở Toán, dở vì nó không nằm trong sở trường của tôi, cái gì tôi không thích tôi thật khó mà tập trung học được. Tôi đã thi tất cả là 6 lần. Lần thứ ba, tôi ngồi cạnh một người bạn thật dễ mến tên là Ngọc Trân , còn tôi là Ngọc Trâm. Ba buổi ngồi thi cạnh nhau, chỉ có vậy thôi mà tôi với Trân làm như biết nhau lâu lắm rồi. Buổi trưa của ngày thi cuối, tôi chờ Trân về nhà tôi chơi. Quê Trân ở Phan Thiết, cô ghé tôi chơi và tôi hứa sẽ chờ cô ra bến xe sau khi dùng bữa trưa tại nhà. Mẹ tôi cũng nghĩ tôi và Trân quen thân lắm. Mẹ tôi không hỏi gì hết.

Chị em gặp nhau chỉ có như vậy, sau đó tôi và Trân liên lạc qua thụ Năm ấy cả hai đứa tôi đều không đậu vào DHTH khoa Anh Văn. Tôi được chuyển vào Trung cấp Văn Hoá Nghệ Thuật học ngành

Quản Thủ Thư Viện . Còn Trân báo với tôi cô bỏ ý định thi và đi học may. Cuộc sống cứ như vậy mà trôi đi Học được một năm trung cấp, tôi nản lắm, ước mơ cũ như vẫn còn mạnh mẽ vô cùng. Mỗi tối thay vì tôi nghĩ phải cật lực học để trở thành Giáo Sư dạy Anh văn, tôi và các bạn cùng trường hay ra công viên gần đó hóng gió mát và chọc ghẹo nhau, cười muốn chết. Những giờ phút thanh thoi đó, tôi không bao giờ quên, nhưng tôi buồn lắm, nếu cứ như vậy, ra trường với bằng trung cấp làm nghề TV, hẳn tôi nghèo lắm, trong khi đó tôi mơ ước được du học và được đi ra ngoài để học hỏi nhiều hơn. Tôi bỏ trường trung cấp. Quyết định học lại để thử sức mình vào DHTH lần chót. Năm ấy tôi lại gặp Trân cùng phòng thi. Hai đứa chẳng ai nói với ai, lẳng lặng thực hiện ước mơ của mình. Người ta lấy ba lớp, tuyển thiềng có, tôi và Trân thiếu từ một đến nửa điểm được chuyển vào hệ đóng tiền để được học.

Trân với tôi vui lắm, dù khác lớp , nhưng chung khối, và mơ ước của bao năm nay như đang ở trong tầm tay. Những ánh sao đêm vẫn sáng , mỗi đêm tôi đi học về, những ánh sao đêm vẫn là người bạn trung thành của tôi và Trân một lần nhìn lên trời, Trân đùa với tôi, Chị Trân coi kìa, hai ngôi sao của mình giờ xích lại gần hơn rồi đó , tôi cười hạnh phúc , xiết Trân vào lòng và nói, Ở hoài bên tui nhe, đừng có mà xit, có xit rủ tui xit với nha. Hai chị em cùng cười , chia tay nhau, chúng tôi về, ngày mai, vẫn là lên lớp, thi cử, thời gian cứ thế mà trôi đi.

Năm thứ hai, trường lớp bận rộn hơn. Tôi rất ít' gặp Trân. Một lần gặp thấy Trân ốm mà xanh xao vô cùng, tôi lo lắng hỏi em Trân à, em sao vậy\? .. Trân cố gượng cười, nói với tôi Em bị đau bao tử chị Trân, em ăn gì là ói ra hết, em đi bác sĩ mà chưa khỏi đó. Một cảm giác gì đó thật khó tả trong lòng tôi. Em chỉ nói như vậy, nhưng tôi không hiểu sao, trong tôi lại cảm nhận được gần như hết cái đau em đang có. Tôi băn khoăn , Em đau vậy bài vở theo kịp hông, chị có thời gian, cần gì chị làm cho. Trân chỉ cười rồi trấn an tôi, Chị đừng lo, em đỡ hơn nhiều lắm, có gì em báo chị biết nghe. Tôi ra chiều xuôi tai, dù lòng vẫn rất lo cho em.

Một tuần sau, bạn cùng lớp em báo tôi em vô nhà thương Hùng Vương , nhà thương vẫn dành cho những bệnh nhân mang các bệnh hiểm nghèo của phụ nữ. Nhà tôi ra đó khoảng nửa tiếng đạp xe, tôi phóng ra thăm em. Kỳ này em còn xanh xao hơn nhiều. Má tôi lúc đó đang chằm chằm giờ ở nhà. Tôi thấy em nói em không ăn được gì nhưng rất thèm bún, tôi bảo em đợi rồi về nhà xin má tôi chả giò rồi đạp trở lại bệnh viện đưa cho em. Trời dù trưa nắng rất nóng, tôi đạp xe mà lòng vui vô cùng, má tôi làm chả giò ngon lắm , em sẽ thích, em ăn đi, em sẽ khỏi mà Trân, tôi tự nói với mình và cầu mong như vậy. Tuần kế, người bạn Trân lại báo với tôi em được chuyển qua nhà thương Nguyễn Thái Học chuyên trị ung thư, tôi không biết ắt giáp ra sao, đang mùa thi, không màng gì hết, tôi hộc tốc từ trường đạp đến thăm em. Ngày đó, có ba má em ở đó, hai người nhìn tôi và cố chuyển qua tôi một suy nghĩ mà tôi không bao giờ dám nghĩ và không bao giờ muốn cảm nhận. Em chỉ còn nằm, rằng em rất tốt, nay em cười đã hớt mấy chiếc vì không được chăm sóc đều đặn do tình trạng sức khoẻ. Tôi cầm tay em cố ngăn dòng nước mắt, nói với em rằng, Em sẽ về lại trường, chị sẽ chép bài hết cho em, tuần sau chị thi xong , trở lại thăm em nghe.

Trân hiền lắm, tốt lắm, những con người như vậy bất diệt mà. Tuần tôi trở lại, người trong phòng nói Trân đã được chuyển đi, tôi hỏi đi đâu, họ nói cô nghĩ đi đâu. Tôi đến nhà người quen của Trân nơi em trọ học ngay bên Bạch Đằng, họ nói với tôi Trân hấp hối đã được đưa về Phan Thiết chuẩn bị mai táng.

Tôi như người tê liệt. Cảm giác mặt đất không còn, tôi không cố nhìn lên trời để tìm lại hai ánh sao của tôi và Trân có còn gần bên nhau không. Một cảm giác đau nhói ở lồng ngực. Cảm giác xiết em vào lòng ngày nào như vẫn còn đây, cái nắm tay tuần rồi là vĩnh biệt sao. Tôi muốn hét lớn. Đôi chân tôi đạp xe về nhà theo thói quen, không còn biết mình có phải là mình không, Trân ơi, em đừng đi, đừng bỏ chị ở lại, ánh sao của em đừng rơi mà, để chị để chị rơi trước cho, rồi em hãy ước những ước mơ của em sẽ thành sự thật khi sao chị rơi nha em. Trân ơi, em ở đâu. .. Đang đạp xe, mà mặt tôi nhòa nước mắt. Lần đầu tiên trong cuộc đời, một cái gì đó vượt mất, cả đời này tôi kiểm lại không được...

Tôi về Phan Thiết một chiều cuối Đông, đến mộ thăm em. Trên mộ em cỏ hoang mọc đầy, không hình ảnh. Tôi biết em ở đó vui lắm khi nhìn thấy tôi đến. Tôi cầm nhang trên tay, trong miệng thì lẩm bầm những chuyện tôi đã dự định kể cho em nghe trong 10 năm ở xứ người tôi đã học tập và vươn lên ra sao. Tôi nghe trong tiếng gió có tiếng reo vui của em. Tôi cảm trong nắng có vòng tay ấm áp của em chào đón tôi. Tạm biệt em nghe. Chị về lại nơi chị đang sống. Nhấn lên bầu trời lúc đó, một ánh sao sớm mọc vội từ lúc nào, vẫn là khuôn mặt nhòa nước mắt của ngày biết em sắp ra đi, tôi

nước nở như nói với em, Chị đi nghe em.... bàn chân tôi bước chậm, và lồi ra lơ mờ trước mặt , trên trời , đơn độc một ánh sao.....